

Уморена отъ тичане, тя седнала край едно поточе да си почине. Навела се да пие вода и изпуснала коронката въ поточето. Мѣстото било дълбоко, та Аделмина не можла да си я намѣри.

Домжичѣло ѝ много и дори заплакала. Веднага всичко у нея се промѣнило: дрехитѣ и обувката прости, коситѣ разрошени, лицето — грозно, умѣтъ слабъ, забравила учението и се обърнала на просто неуро момиче.

Скоро се стѣмнило и вълцитѣ взели да виятъ въ гората. Аделмина се уплашила и почнала да плаче. Наблизу живѣла стара баба въ проста колибка. Тя прибрала момиченцето и го гледала като свое дѣте.

Бабата имала стадо кози. Денѣ карала княгинята да ги пасе въ гората а вечеръ да ги прибира въ кошарата, която била до колибата ѝ. Аделмина слушала бабата и скоро се научила